

AGÁTA MÁ VĚŠTĚ! ANEB KUDLANKY A LY DO SVĚŠTA

Středa, 23 duben 2008

Konečně tu byl pátek. Byl sudý víkend, což znamená, že má ratolest trávit víkend u svého tatínka. A - nastalo dilema: Co s naším večerem? Zvažuji každodenní rituál, spočívající v tom, že po celém týdnu padnu do postele jak podřátá Krausova "Uvolněte se, prosím", prospím. Nakonec ale tentokrát vítězí návratva u jedné z Kudlanek...

(nota bene, když i ona má neekvané volno, odloží dítě na noc u jeho kamaráda.) A hned prý: "Pojďme do bááru, kam, kde jsou samí chlapi, vyrazíme do svěsta!"

Myšlenka to byla více podnětná, a tak jsme se nejprve posílily pár decinkami výborného bílého vína, zalovily na internetu (ani jedna jsme totiž nevěděly, kam vlastně jít) a vyrazily do víru velkoměsta. Přivítalo nás přítmi musicbaru, nakoupeno bylo jen pár minut, volných stolků poskrovnu, ale na baru se na nás culily dvě prázdné židle - akorát pro nás. Vyplhaly jsme se na ně s grácií a nonalancí nám vlastní, objednaly si láhev rulandského edého a vyfasovaly jako bonus mističku s opečenou slaninou (vynikající :-)). V podniku to postupně začalo houstnout, vřekový nářek se neustále snižoval (i když kromě nás tam je pár dalších neteenagerů také bylo). Přijemně jsme si povídaly, barman se edváděl a poměrně úspěšně snažil napodobovat kousky Toma Cruise z filmu Koktejl - i když tedy - Tom Cruise byl určitě roztomilejší. Tenhle barman byl ale zase živý, z masa a kostí a dokonce se s námi chvílkami pokoušel vtipkovat.

Ale pokračující večer najednou začal nabírat obrátky, decibely stoupaly na neúnosnou míru - i když jsme seděly vedle sebe, víceméně jsme se dorozumívaly odezíráním. Navíc ony decibely představovaly něco, co jen vzdáleně připomínalo hudbu, rozhodně nic, co by bylo na poslech příjemné, stravitelné a alespoň přijatelné.

Do toho všeho se najednou ozval hlas moderátora. Nebylo mu moc rozumět, ale když přidal mikrofon své kolegyni, podstatně se to vylepšilo - té nebylo rozumět téměř nic. Bylo to asi tak, jako na starých nádražích. Ale přece jen z občasných, kusých srozumitelných chviliek se dalo rozpoznat, že se jedná o nějakou soutěž. Netuším v čem, proč a o co se soutěžilo, ale soutěžící každopádně byla dívka Agáta, protože několikrát zaznělo její jméno nesrozumitelné povzbuzování pouhové vyvolávkou - moderátorkou. Začínaly jsme si zoufat. Z prvotní touhy si trochu v pátek večer, bez dětiček, ušít, se stala během chvíle prosebná touha přejít. Moderátorka se neustále snažila do rámusu povzbudit k soutěžení Agátu i ostatní. Definitivně tečku za naši přítomností v onom musicbaru vložila udělala najednou neekvané srozumitelné zvolání moderátorky. Po oné větě jsme už nemohly zůstat. Naše ega utrpěla. Do hlubin našich duší se zatlul jedovatý šíp. Co na tom, že ta věta nejspíše věc nepatřila nám - no holky, ale ekněte - zůstaly byste v klidu sedět, kdyby najednou barem zcela jasně zazněla věta: "Agáta má vítěšit!" Musím říct, že co má Agáta vítěšit už jsme se nedozvěděly, protože jsme normálně utekly. Decibely, zakoupený prostor a vysoký inteligentní kvocient v kombinaci s nízkým věkem nářeků nás dokonale odradil a my s úlevou vyběhly do svého večera. Závěrem mohu říct, že přítmi musicbaru budeme klidně vínko doma, pustíme si k tomu hudbu, která se bude líbit nám a nebudeme přemýšlet nad tím, co že ta Agáta má vlastně vítěšit... Ája (a ta druhá v pozadí)